

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμᾶς 7.50
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 111

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ” ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Νοεμβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπι-
βλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβου-
λίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπιτα τῆς ἕλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ

ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀνηγ-
γείλαμεν, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς σήμερον δη-
μοσιεύοντες σειράν ἄρθρων τοῦ ἐξέχουσιν
ἐν τῷ σώματι τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων
κατέχοντος θέσι κ. Ἀντωνίου Μομφερ-
ράτου, περὶ τῆς δικαιοσύνης παρ' ἡμῶν
καὶ περὶ τῶν μέσων δι' ὧν κατὰ τὸ δυ-
νατὸν εἶνε νοητὴ ἡ βελτίωσις. Πρόλογον,
τρόπον ἰνᾶ, τῆς ὅλης μελέτης ἀποτελεῖ τὸ
σήμερον δημοσιεύμενον μέρος αὐτῆς.

Α'

Καὶ ἄλλοτε ἀπησχόλησε τὴν δη-
μοσιογραφίαν ἢ κατὰστασις τῆς δι-
καιοσύνης, ἐσχάτως δὲ ἡ περὶ αὐτῆς
συζητήσις προὐκάλεσε πρακτικωτά-
τας τῶν παρατηρήσεις τῶν κορυ-
φαίων τῶν παρ' ἡμῶν νομικῶν.

Τὰ θέματα περὶ τῆς ὡς οἴοντε ἐν-
τελεστέρας ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύ-
νης οὐχὶ μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ
ἐν πάσῃ πεπολιτισμένη χώρᾳ ἐν
παντὶ χρόνῳ ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον
σοβαρῶν σκέψεων. Ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ
παραδείγματι καὶ πρὸ τοῦ πολέμου
τοῦ 1870 ἐν τοῖς κοινοβουλίοις με-
γάλη ἐγένετο ἔρευνα περὶ τῆς βελτιώ-
σεως αὐτῆς καὶ νομικοὶ ἔμπειροι, ἐν
οἷς ὁ διάσημος Berryer, ἀπεκάλυψαν
τὰς πληγὰς αὐτῆς καὶ διεξετραγώδη-
σαν τὴν ἀνάμειξιν τῆς πολιτικῆς ἐν
τῇ διαχειρίσει τῆς δικαστικῆς ἐξου-
σίας. Μετὰ τὸ 1870 ἐξηκολούθησεν
ἐπίσης ἡ ἔρις, ἣτις μετὰ μακρὰς ἀπο-
πειράς κατέληξεν εἰς τὸν ὀργανικὸν
Νόμον τοῦ 1883. Ὁ Νόμος οὗτος ἐκ
τοῦ ὁποῦ πολλὰ ἠλπίσαν οἱ Γάλλοι,
προὐδὸν πολυετῶν μελετῶν καὶ
μακροτάτων συζητήσεων, ἀπεδείχθη
ἀσθενὴς ἐπικουρία καὶ σήμερον εἰσέτι
νέα ζητοῦνται καὶ ἐκεῖ φάρμακα πρὸς
βελτίωσιν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Νόμος
ἐκεῖνος πλὴν ἄλλων τροποποιήσεων
ἐν τῇ σχεδίᾳ εἰσήγαγε τὸν περιορισμὸν
τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν δικαστηρίων.
Ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἐπίκρισις αὐτοῦ ὑπῆρξε
σφοδρά, κατέληξε δὲ εἰς τροποποιή-
σεις αἵτινες κρίνονται ὡς ὅπως ἀνε-
παρκεῖς, ἀνευ συστήματος, ἐν τῇ κοι-
νοβουλίᾳ δὲ βραδύτερον ἐν ἔτει 1899
ὀνομάσθη véritable leurre, συνεπῶς
ἐλάχιστα ἐβελτίωσε τὴν κατάστασιν
τοῦ δικαστικοῦ σώματος.

Ἀλλὰ τὸ τέλειον δὲν εἶνε δυνατὸν
νὰ ἐπιτευχθῇ. Οἱ νόμοι καὶ ἰδίως οἱ
ὀργανικοὶ δὲν δύνανται, ὡς ἔργον ἀν-
θρώπινον, νὰ περιλάβωσι πάντας τοὺς
ἔρους. Ὅθεν αἱ μεμφιμοιρίαι οὔτε ἐ-
λειψάν ποτε οὔτε θὰ λείψωσι. Διὰ
τοῦτο δὲν λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἀφή-
σωμεν τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν. Ἰ-
σχυρίζομαι μάλιστα, ὅτι ἐν τῇ νομο-
θεσίᾳ ἡμῶν οὐδεμία ἐγένετο διόρθω-
σις σοβαρὰ καὶ ἐμμένον ἐν παλαιο-
τάτους νόμοις καὶ ὀργανισμοῖς, καὶ
τοὶ τὸ προσωπικὸν τῶν δικαστηρίων
εὐρίσκειται ἐν προόδῳ, ἐπιστημονικῇ
τε καὶ ἠθικῇ, εἰς ἀνώτερον βαθμὸν
ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Αἱ περὶ δικαιοσύνης ἐν Γαλλίᾳ με-

λέται πχ. παρουσιάζουσι κατάστασιν,
ἣτις βεβαίως ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει
καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐν οὐδενί
τῶν ἐπαρχιακῶν ἡμῶν δικαστηρίων
ὑπάρχουσιν αἱ πληγαί, ἃς ἀποκαλύ-
πτει γάλλος συγγραφεὺς ἐν πολυ-
κρότῳ αὐτοῦ βιβλίῳ ἐν ἔτει 1900.
Διότι βεβαίως ἐν αὐτῷ ὅτι «ἐν με-
γάλῳ ἀριθμῷ δικαστηρίων, πολλοὶ
δικασταὶ εἰσιν ἀνίκανοι νὰ λύσωσι
ζητήματι νομικόν, οὐδὲ δύνανται
κἂν νὰ παρακολουθήσωσι τὴν συζή-
τησιν αὐτοῦ καὶ νὰ ἐννοήσωσιν αὐ-
τήν».

Δύνανται τοιαῦτα μομφαὶ νὰ στρα-
φῶσι κατὰ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐλ-
ληνικῶν δικαστηρίων; Ἀναντιρρήτως
οὐχί. Δὲν εἶνε ὅμως ἄσκοπος ἡ περι-
φρούρησις τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιο-
σύνης διὰ τροποποιήσεως τῆς νομο-
θεσίας. Εὐχάριστον διὰ τοῦτο θεωρῶ
ὅτι διακεκριμένοι ἄνδρες δικηγόροι,

δημοσίᾳ προβάλλουσι τὰς γνώμας καὶ
τὰς ἰδέας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ σπουδαιότη-
του θέματος, διαπρεπεῖς δὲ ἀρχιερεῖς
τῆς Θεμίδος, ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀ-
ρείου Πάγου καὶ ὁ ἀρεσπαγίτης κ.
Χατζᾶκος πρακτικωτάτας ἀπεφή-
ναντο γνώμας.

Πολλὰ ζητήματα ἐθίξαν οἱ ἀναμι-
χθέντες εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τῶν
δικαστικῶν πραγμάτων, ἴσως δὲ καὶ
ἐξήντησαν ταῦτα εἰ μέχρι τοῦδε δη-
μοσιεύσαντες τὰς σκέψεις των. Ἀλλ'
ἡ μελέτη πρὸς θεραπείαν τῶν ἐλλεί-
ψεων τῆς δικαιοσύνης παρέχει πολ-
λὴν ἕλην, ἔνεκα τῆς μεγάλης σπου-
δαιότητος τοῦ ἀντικειμένου, διότι ἡ
δικαστικὴ ἐξουσία εἶνε ἐξεταστέα ὑπὸ
πολλὰς ἐπόψεις καὶ σχέσεις καὶ κοι-
νωνικῶς καὶ πολιτικῶς. Περὶ τούτων
θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω νύξεις τινὰς
προσεχῶς.

ΑΝΤ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

ΠΩΣ ΕΚΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΑΓΕΤΑΙ

Ο ΠΡΩΣΣΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΝ Τῷ ΝΟΜΙΚῷ ΤΜΗΜΑΤΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ “ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ”, ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ
Κ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΧΑΤΖΑΚΟΥ

Δημοσιεύομεν σήμερον ἐκ τῆς διαλέξεως τοῦ κ. Μ. Χατζᾶκου τὸ μέρος δι' οὗ
συντόμως ἀλλὰ μετ' ἀκριβείας δίδεται ἡ εἰκὼν τοῦ Πρωσσοῦ συστήματος καθ' ὃ
ἐκλέγονται καὶ προάγονται οἱ δικασταί. Ὡς γνωστὸν, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ὁ κ. Μ.
Χατζᾶκος τονίζει, τὸ Πρωσσικὸν τοῦτο σύστημα ἠκολούθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἦσαν πιστοὶ οὐκ ὀλίγα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ὡρισμένως δὲ ἅπαντα τὰ Γερμανικά,
ἡ Ἀυστρία, ἡ Ἰταλία καὶ τὰ πλεῖστα τῶν δευτερευόντων Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἐκτὸς
δὲ τῆς Εὐρώπης ἡ Ἰαπωνία.

Ἡ Πρωσία ἔχει τὸ αὐστηρότερον σύ-
στημα, ὡς πρὸς τὴν ἐν τῇ δικαστικῇ
κλάδῳ εἰσαγωγὴν, βασιζόμενον ἐπὶ νόμου
τοῦ 1869 καὶ διαφόρων κανονισμῶν πρὸς
ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς δικαστικῆς ἱε-
ραρχίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν
ὑπουργεῖον τοῦ Εἰρηνοδίκου, διότι, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐν Γαλλίᾳ καὶ παρ'
ἡμῶν κρατοῦντα, καθ' ἅπασαν τὴν Γερμα-
νικὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν Ἀυστρίαν, τὴν
Ἰταλίαν, τὸ Βέλγιον καὶ ἄλλας χώρας τὰ
διὰ τὸν διορισμὸν τῶν δικαστῶν, τῶν ἀν-
τιστοιχούντων πρὸς τοὺς Εἰρηνοδίκους,
ἀπαιτούμενα προσόντα εἰσὶ τὰ αὐτὰ πρὸς
τὰ τῶν ἄλλων δικαστῶν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν
τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀποτε-
λεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαστικοῦ σταδίου
καὶ ὁ διοριζόμενος ἐν αὐτῷ δύναται νὰ
ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ φθάσῃ διὰ προδιβασιμῶν
εἰς τὰς κορυφὰς τῆς ἱεραρχίας. Ὁ ὑπο-
ψήφιος ἐν Πρωσίᾳ ὀφείλει ἐν πρώτοις
νὰ προσαγάγῃ πιστοποιητικόν, βεβαιούν,
ὅτι διήκουσε μαθήματα νομικῶν καὶ πο-
λιτικῶν ἐπιστημῶν ἐπὶ τριετίαν ἐλόκλη-
ρον, ἢς τὸ ἥμισυ δέον νὰ διανυθῇ παρὰ
Γερμανικῆν πανεπιστημίῳ· δίπλωμα δὲν
ἀπαιτεῖται, διότι ἐν τοῖς Γερμανικοῖς παν-
επιστημίοις τόσοι αἱ ἐνιαύσιοι ἐξετάσεις
τῶν φοιτητῶν, ὡς καὶ αἱ πρὸς ἐπίτευξιν
πτυχίου εἰσὶν ἄγνωστοι, ἰσχυοῦσι τῆς
ἀντιθέτου ἀρχῆς, ὅτι οἱ φοιτηταὶ δέον νὰ
ᾧσιν ἐλεύθεροι διδασκόμενοι καὶ μανθάν-
οντες ὡς αὐτοὶ θεωροῦσι κάλλιον, καὶ
ὅτι ἡ διοίκησις δὲν πρέπει νὰ ἐπεμβαίῃ,
εἴτε κανονίζουσα τὴν σειράν τῶν μαθη-
μάτων, ἢ ἄνευ αὐτοῦ νὰ ἀκολουθήσω-
σιν, εἴτε διερευνοῦσα τὴν ὠφέλειαν, ἢν ἐξ
αὐτῶν ἠρύσθησαν τὰ Γερμανικά πανε-
πιστήμια ἀπονέμουσι μόνον τὸ δίπλωμα
τοῦ διδάκτορος, ὅπερ εἶναι μᾶλλον ἐπι-

στημονικὸς τίτλος, ἢ πανεπιστημιακὸς
βαθμὸς, μὴ ἀπαιτούμενος διὰ τὴν εἰσαγω-
γὴν ἐν ὀλιγόποτε σταδίῳ, καὶ παρ' ὀλί-
γων σπουδαστῶν χάριν τιμῆς καὶ μόνον
ἐπιδικωκόμενος. Ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἐπε-
ται, ὅτι ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ δικα-
στικῇ σταδίῳ εἶναι ἀπηλλαγμένος ἐξετά-
σεων· ἐξ ἐναντίας ὀφείλει νὰ ὑποβληθῇ
εἰς δοκιμασίας μακρὰς, ὀργανισμένας
μετ' ἐξαιρέτου ἀκριβείας, καὶ ὧν ἡ οὐσία
συνίσταται εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσκήσιν
περικλειομένην μεταξὺ δύο ἐξετάσεων.

Ἡ πρώτη ἐξετάσις λαμβάνει χώραν ἐν
τῇ ἔδρᾳ τοῦ οἰκείου Ἐφετερίου, σκοπὸν
δ' ἔχει τὴν ἐκτίμησιν τῆς γενικῆς ἀξίας
τοῦ ὑποψήφιου, οὐσα ἁπλῶς θεωρητικῆ·
συνίσταται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς γραπτὸν πό-
νημα, ὅπερ ἐντὸς ἐξ ἑβδομάδων ὀφείλει
νὰ συντάξῃ ὁ ὑποψήφιος, δίδων ἔνορκον
διαβεβαίωσιν, ὅτι εἰργάσθη μόνος, τὸ
τυχὸν ψευδὲς τῆς ὁποίας ἐπάγεται τὸν
ἀποκλεισμὸν ἀπὸ τῆς δημοσίας ὑπηρε-
σίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς προφορικὴν δοκι-
μασίαν ἐξεταστέα ἕλη εἰσὶ τὰ στοιχεῖα
τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσίου δικαίου,
τῆς ἱστορίας τοῦ δικαίου καὶ τῶν πολι-
τικῶν ἐπιστημῶν, ἢ δὲ ἐξεταστικῆ ἐπι-
τροπῇ ἀπαρτίζεται ἐξ ἐφετῶν καὶ καθη-
γητῶν τοῦ πανεπιστημίου.

Ὁ ἐγκριθεὶς ὑποψήφιος καλεῖται εἰς
ἐπαγγελματικὴν ἀσκήσιν, διαρκοῦσαν ἐπὶ
τέσσαρα ἐλόκληρα ἔτη, καὶ λαμβάνει τὸν
τίτλον τοῦ referendar' κατὰ τὴν ἀσκη-
σιν ταύτην, ἣτις ἐπάγεται διαδοχικὴν
προσκόλλησιν παρὰ δικηγόρων πρὸς κα-
τανόησιν τῆς Δικονομίας, καὶ παρὰ ταῖς
τριπλῆς τάξεσι τῶν δικαστηρίων, Εἰρηνοδι-
καίῳ, Πρωτοδικαίῳ καὶ Ἐφετερίῳ, ὁ ὑπο-
ψήφιος προπονεῖται μετὰ πάσης ἀκρι-
βείας εἰς τὰ διάφορα δικαστικὰ λειτουρ-
γήματα, παρίσταται εἰς τὰς συνεδριάσεις,

συντάσσει ὑπὸ τύπον σχεδίων καὶ δοκι-
μίων ἐκθέσεις εἰσηγήσεων, κατηγορητή-
ρια, προτάσεις, ἀποφάσεις κλπ., ἀσκείται
εἰς τὸν προφορικὸν λόγον, ἢ ἐπίδοσις
αὐτοῦ ἐλέγχεται διὰ μηνιαίων παρατη-
ρήσεων, ἐγγραφομένων ἐν βιβλιαρίῳ κατὰ
δὲ τὸ τέλος τῆς πρακτικῆς ταύτης ἀσκή-
σεως αἱ ὡς εἴρηται παρατηρήσεις καὶ τὰ
σπουδαιότερα τῶν ὑπηρεσιακῶν αὐτοῦ
ἔργων ἀποστέλλονται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον
τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν
κατὰ τὰς νεωτέρας ἐξετάσεις, αἵτινες ἀ-
ποκαλοῦνται αἱ μεγάλαι ἐξετάσεις.

Αἱ ἐξετάσεις αὐταί, κατὰ τοὺς ὀρι-
σμοὺς αὐτοῦ τοῦ νόμου, δέον νὰ ἔχωσι
κατακτῆρα οὐσιωδῶς πρακτικὸν καὶ ἐπαγ-
γελματικόν· δὲν διεξάγονται πλέον ἐνώ-
πιον καθηγητῶν ἢ δικαστῶν, ἀλλ' ἐνώ-
πιον ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς ἐδρευούσης ἐν Βε-
ρολίῳ καὶ ἀπαρτιζομένης ἀπὸ ἐξ ἀνω-
τέρους ὑπαλλήλων τοῦ Ἰπουργείου, ἔ-
χοντας τὸν βαθμὸν τῶν vortragende
Rathe, εἰσηγητῶν συμβούλων, ἀντιστοι-
χοῦντων πρὸς τοὺς ἐν Γαλλίᾳ chefs de
bureau, ἢ τοὺς τμηματάρχας παρ' ἡμῶν,
ἀλλ' αἵτινες ὡς ἐκ τῆς προελεύσεως καὶ
τοῦ τρόπου τῆς ἀναδείξεως αὐτῶν παρέ-
χουσι βεβαίως μείζονας ἐγγυήσεις ἢ δο-
κιμασία καὶ ἐνταῦθα εἶναι διττῆ, γραπτῆ
καὶ προφορικῆ· ἡ γραπτὴ συνίσταται εἰς
σχέδιον ἀποφάσεως ἐπὶ ὑποθέσεως ἐκκρε-
μοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ἢ τοῦ ἀνω-
τάτου δικαστηρίου, καὶ εἰς πόνημα ἐπὶ
θέματος δικαστικῆς πρακτικῆς, ἅτινα
δέον νὰ συντάξῃ ὁ ὑποψήφιος, τὸ μὲν
πρῶτον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, τὸ δὲ
δεύτερον ἐντὸς ἐξ ἑβδομάδων, ὑποχρεού-
μενος νὰ ἐργασθῇ μόνος, ἢ δὲ προφορικῆ,
ἐκτὸς τῆς ἄλλης βασάνου, περιλαμβάνει
καὶ εἰσηγήσιν ἐπὶ δικογραφίας παραδιδο-
μένης πρὸς τριῶν ἡμερῶν. Ὁ ἐγκριθεὶς
ἀποκτᾶ τὴν ἰκανότητα, ὅπως εἰσελθῇ ἐν
τῇ δικαστικῇ κλάδῳ, λαμβάνει τὸν τίτλον
τοῦ assessor καὶ διορίζεται εἰς θέσιν Εἰ-
ρηνοδίκου (amtsrichter), ἐφ' ὅσον ἤθελε
κενωθῇ τοιαύτη. Ἐν περιπτώσει ἀποτυ-
χίας, τόσοι εἰς τὴν πρώτην, τὴν θεωρητι-
κὴν, ὡς καὶ εἰς τὴν δευτέραν, τὴν πρα-
κτικὴν ἐξετάσιν, ὁ ὑποψήφιος δὲν εἶναι
δεκτὸς εἰς νέαν ἐξετάσιν, ἢ ἀπαξ ἔτι.

Οὗτος εἶνε ὁ μόνος τρόπος ἐν Πρω-
σίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Γερμανίᾳ, δι' οὗ
δύναται τις νὰ εἰσελθῇ ἐν τῇ δικαστικῇ
κλάδῳ ἐξαιρέσει μοναδικῆν ἀποτελοῦσιν
οἱ καθηγηταὶ τῶν νομικῶν σχολῶν, οἵτι-
νες ὡς ἐκ μόνης τῆς ἰδιότητος αὐτῶν ταύ-
της ἔχουσι τὰ προσόντα, ὅπως διορισθῶσι
δικασταί.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν προαγωγὴν ἰσχύουσι
τὰ ἐξῆς: ἕκαστος βαθμὸς συνεπάγεται
μισθοδοσίαν, ἀξάνουσαν βαθμηδὸν με-
ταξὺ τοῦ ὀρισμένου ἐλαχίστου καὶ τοῦ
ἀνωτάτου ὅρου· ἢ μεταβάσας ἀπὸ τῆς μιᾶς
βαθμίδος μισθοδοσίας εἰς τὴν ἄλλην γί-
νεται αὐτοδικαίως ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν· οἱ
προδιβασιμὸι ἀπὸ βαθμοῦ ἱεραρχικοῦ εἰς
ἕτερον δὲν διέπονται ὑπὸ ρητῶν διατά-
ξεων, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὸ ἀξίωμα,
ὅτι ἐπὶ ἴσης ἀξίας ἡ ἀρχαιότης δέον νὰ
ἔχῃ τὴν προτίμησιν· πράγματι ὁ κανὼν
τῆς ἀρχαιότητος τηρεῖται σχεδὸν ἀπα-
ραβάτως ἐν τοῖς προδιβασιμίοις, τῆς ἐκλο-
γῆς μὴ ἀσχομένης εἰ μὴ ὡς πρὸς τὴν
διανομὴν τῶν θέσεων, ὡς ἐὰν πρόβηται
νὰ τοποθετηθῇ δικαστῆς εἰς τὴν πρω-
τεύουσαν ἢ μεγάλην τινὰ πόλιν τοῦ βασι-
λείου, ἢ νὰ διορισθῇ σύμβουλος ἐν τῇ
ὑπουργείῳ.

Δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ παρατηρήσωμεν,
ὅτι οἱ διάφοροι οὔτοι κανόνες, πρακτικῆ
ἀσκήσεως διὰ τὴν ἐν τῇ κλάδῳ εἰσόδον,
περικλειομένη μεταξὺ δύο ἐξετάσεων,
ἀφ' ἐκτῆς διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ
χρόνου ἐπερχομένη αὐξήσις τῆς μισθο-
δοσίας, καὶ ἀποκλειστικῆ σχεδὸν προσή-
λωσις εἰς τὴν ἀρχαιότητα διὰ τοὺς ἀπὸ

βαθμού εις βαθμόν προδιόριστος, δέν είναι ειδικοί προσιδιάζοντες εις μόνον τὸ δικαστικὸν σῶμα· ἰσχύουσιν ἐξ ἐναντίας ὡς πρὸς πάσας τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Αἱ ἐξετάσεις, περὶ ὧν ἐρρήθη, εἰσι τοιαῦται ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ καὶ οὐχὶ διαγωνισμοί, ὁ ἀριθμὸς τοῦτέστι τῶν ἐγκρινόμενων δέν περιορίζεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχουσῶν θέσεων· καὶ τοῦτο διότι αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ εἰσιν ὁ ἀναγκαῖος προθάλαμος οὐ μόνον τοῦ δικαστικοῦ σταδίου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ὑπουργημάτων ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ἰδίως τοῦ ὑπουργήματος τοῦ συμβολαιογράφου, ἕπερ ἐν Πρωσίᾳ εἶναι καθαρῶς δημόσιον, ὡς τὸ τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ, τοῦ δικηγόρου, ὅστις συνάπτει ἐν ἑαυτῷ τὰς ιδιότητας τοῦ τε avocat καὶ τοῦ avoué, κτλ., καὶ διότι μόνον τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ὑπέστη τις εὐδοκίμως τὰς ἐν λόγῳ ἐξετάσεις, ἀποτελεῖ τίτλον ἐπιζητήτων εἰς πολλὰ ἰδιωτικά στάδια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων ἐτησίως ὑποψηφίων ὑπερβαίνει τοὺς χιλίους, ἢ δὲ ἀναλογία τῶν ἐγκρινόμενων, οἵτινες πρὸς ἀλλήλους διαστέλλονται βαθμολογούμενοι ὡς ἐπαρκεῖς, καλοὶ, διακεκρυμένοι, ποικίλλει ἀπὸ τοῦ τρίτου εἰς τὸ ἕμισυ.

Πάντα τὰ λοιπὰ Γερμανικὰ κράτη, ἢ Αὐστρία, ἢ Ἰταλία, τὸ πλεῖστον τῶν δευτερευόντων κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ χωραὶ ἐτι ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης κείμεναι, ὡς ἡ Ἰαπωνία, ἐδανείσθησαν παρὰ τῆς Πρωσίας τὰς γενικὰς γραμμὰς τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς.

Αἱ Πειθαρχικαὶ Ποιναὶ ἐν τῇ Νομοθεσίᾳ καὶ τῇ νεωτέρᾳ ἐπιστημῇ

Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ Ποινικῷ Νόμῳ ποινῶν, κυρίων τε καὶ παρεπομένων, ὑπάρχει καὶ ἑτέρη τάξις ποινῶν, αἱ πειθαρχικαὶ λεγόμεναι, περὶ ὧν δέν πραγματεύεται ἡ κυρίως Ποινικὴ Νομοθεσία, ἀλλὰ τὸ Δημόσιον Δίκαιον καὶ ἄς ὦρισε τὸ ἄρθρον 293 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ δὲ τούτῳ ποινὰ ἰσχύουσιν ἐκτὸς τοῦ Δικαστικοῦ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς Δημοσίας ὑπηρεσίας κατὰ τὰ ἀπὸ 16)28 Φεβρουαρίου 1836 καὶ ἄρθρ. 12 τοῦ ἀπὸ 3)15 Ἀπριλίου 1833 Βασ. Δικτάγματος καὶ κατὰ ἐπομένους ἐιδικούς Νόμους. Αἱ πειθαρχικαὶ ποινὰ χωροῦσι κυρίως κατὰ τὰ μικρότερα περὶ τὰς δημοσίας λειτουργίας παραπτώματα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἡ ἱερραρχικὴ ὑπαλληλία, ἡ ἀναγκαστικὰ τεχνητὴ εἰς ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀμαρτήσαντος καὶ πρὸ πάντων τὸ συμφέρον, ὑπερ ἔχει ἡ Πολιτεία, ἵνα μὴ διὰ μικρὸν τι ἀμάρτημα ὁ λειτουργὸς αὐτῆς ἐκτεθῇ διὰ τῆς δημοσιότητος καὶ πάθῃ ἢ ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀρχῆς εἰσι τὰ κύρια αἷτια, δι' ἃ αἱ ποινὰ αὐταὶ ἐπιβάλλονται διοικητικῶς, μόνον δὲ ὅταν ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ ἀποβῇ ἀλυσιτελής, καθ' ὑποτροπὴν δὲ ὁ δημόσιος λειτουργὸς ὑποπέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα, τιμωρεῖται ποινικῶς, ὡς διατάττουσι τὰ ἄρθρα 206, 455, 474, 383, 487 — 489 καὶ 499 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, εἰδικῶς δὲ διατάττει τὸ ἄρθρον 31 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1837 Νόμου διὰ τὰς μεταξὺ συνυπηρετούντων ἐξυβρίσεις (N. Σαρπτόλου Ποιν. Νομοθεσία, τόμος 2ος § 92, σελ. 127 σημ. α'). Ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ βῆσις αὐτῆς ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν λεπτοτέρων ζητημάτων τοῦ Δημοσίου Δικαίου. Ὁ πειθαρχικὸς κολασμὸς διακρίνεται τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ: Ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως ἢ διαφόρου τοιαύτης: Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας κάμνει ἐν τῷ σχετικῷ κεφαλαίῳ τοῦ ἀρτίως ἐκδοθέντος συγγράμματος αὐτοῦ «Droit Constitutionnel» nel 1897 § 67, σελ. 450 ὁ Duguit, Καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Bordeaux, καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας δίδει ἀμέσως καὶ τὴν ἀπάντησιν ὁ ἴδιος. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Duguit, ὁ πειθαρχικὸς κολασμὸς ἐστὶ ποινικὸς κολασμὸς καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν βῆσιν αὐτοῦ, ἐξηγουόμε-

νος διὰ τῆς αὐτῆς περὶ τοῦ Κράτους ἀντιλήψεως. Ἐὰν συνδέσῃ τις τὴν ἐξουσίαν τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ πρὸς τὸ Imperium τοῦ Κράτους θέλει εὐρῆ ὅτι ἐκ τούτου ἀπορρέει ὁ πειθαρχικὸς κολασμὸς. Ὅθεν ὁ πειθαρχικὸς κολασμὸς ἐστὶ ποινικὸς κολασμὸς, ἀλλὰ ποινικὸς κολασμὸς ἐξεσκούμενος καθόλου ἢ ἐν μέρει διὰ πράξεων διοικητικῶν καὶ ὅχι ὡς ὁ ποινικὸς διὰ πράξεων δικαστικῶν (actes juridictionnels). Ἐν γένει ἐνθ' ἡ ποινικὴ δικαιοδοσία στενῶς περιοριζομένη ὑπὸ τῶν ὅρων τοῦ Νόμου δέν δύναται ἵνα ἐπιβάλῃ ποινὴν ἢ διὰ περιπτώσιν προνοουμένην, καθοριζομένην καὶ κατονομαζομένην ὡς παρὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νόμου, ὁ ἐνασκῶν τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, εἴτε Συμβούλιον, εἴτε Ὑπουργός, εἴτε ἄλλη τις ἀνωτέρα ἀρχὴ δύναται νὰ ἐκτιμῆσῃ ὁ ἴδιος ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τὰ γεγονότα, τὰ ἐπιδικαστικὰ κολασμοῦ. Εἰς ἅπαντας τοὺς τόπους καὶ ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ ἀναφαίνεται τάσις σπουδαία τοῦ πειθαρχικοῦ κολασμοῦ, ὅπως προσεγγίσῃ πρὸς τὸν Ποινικὸν κολασμὸν, ὅπως ποινικοποιήσῃ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ συγγραφέως (à se juridictionnaliser).

Ἡ μετκωρόφωσις αὐτῆ ἐξηγεῖται φυσικῶς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἥτις καθίσταται αἰσθητῆ, ὅπως παρακωρηθῇ εἰς ἅπαντα τὰ ἄτομα, δημοσίως ὑπαλλήλους ἢ ἀπλοῦς ἰδιώτας, προστασία κατὰ τὸ δυνατόν τελείει ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως. Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη συνδέεται ἐπίσης πρὸς τὴν λίαν δικαίαν ἰδέαν, ὅτι, ἐὰν οἱ ὑπάλληλοι αἰσθάνωνται ἐαυτοὺς περισσότερο προστατευομένους ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὑπηρεσιῶν, θέλουσι διακωρίζεσθαι ὠφελιμώτερον καὶ μετὰ περισσοτέρου ζήλου καὶ δραστηριότητος τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ὑπηρεσίαν. Ἐν τέλει ὁ συγγραφεὺς ἐλπίζει ὅτι θὰ φθάσῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν διὰ τὴν τιμωρίαν ἐνός ὑπηρεσιακοῦ παραπτώματος θέλει ὑπάρξῃ ἀληθὴς δικαιοδοσία δικαστικὴ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀναπτύχθησεται συζήτησις κατ' ἀντιδικίαν, ἡ στιγμή καθ' ἣν τελεθῆσεται νόμιμος ὀρισμὸς καὶ ἀπαρτιθῆσιν, περιοριστικῆ τῶν γεγονότων τῶν δυναμένων ἵνα ἀποτελέσωσιν ὑπηρεσιακὸν παράπτωμα καὶ ἀπαρτιθῆσιν νόμιμος καὶ περιοριστικῆ τῶν ποινῶν τῶν δυναμένων ἵνα ἐπιβληθῶσι πρὸς τιμωρίαν τοῦ παραπτώματος τούτου. Ἐξ ἀντιθέτου ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Jellinek εὐρίσκει ὅτι ὁ πειθαρχικὸς κολασμὸς ἐστὶ τελείως διάφορος τοῦ Ποινικοῦ κολασμοῦ, ὅτι δέν πηγαίνει παρὰ τῆς ἐπιτακτικῆς δυνάμεως τοῦ Κράτους Herrschaft, ἐξ ἧς ἀπορρέει ἀπ' ἐναντίας ὁ ποινικὸς κολασμὸς. Οἱ λόγοι οὗς δίδει ὁ συγγραφεὺς εἰσι δύο εἰδῶν. Πρῶτον οὐκ ἐστὶ τὸ Κράτος μόνον ὑπερ ἔχει πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, οἱ ἄλλοι, αἱ Ἐκκλησίαι, αἱ Ἐταιρίαι, τὰ Δημόσια Καταστήματα καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπλοῦ ἰδιῶται ἔχουσι πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ παραδείγματι ὁ πκτήρ ἐπὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἀπ' ἑτέρου ἐὰν ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἐπήγαγεν ἐκ τῆς ἐπιτακτικῆς δυνάμεως τοῦ Κράτους, τοῦτο θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα ὅπως καταναγκάσῃ ἀμέσως τὸν ὑπάλληλον εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὅπερ δέν ἔχει, δυνάμενον μόνον ἵνα ἀπολύσῃ τοῦτον. Ἡ πειθαρχία τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἔχει ὡς βῆσιν τὴν σύμβασιν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας μεταξὺ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ὑπαλλήλου, σύμβασιν ἐξ ἧς γεννᾶται διὰ τὸ Κράτος τὸ δικαίωμα ἵνα ἐξασφαλίσῃ ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, τῆς περιλαμβανομένης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύσεως ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων ἄς ἀνέλθῃ (Jellinek System 2α ἐκδ. 1905 σελ. 214 καὶ ἐπομ.). Τὰῦτα περὶ τῆς φύσεως τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐπιστημῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Νοεμβρίου 1905.
Γεώργ. Η. Ἐμ. Γιαννινοπούλος
Πρωτοδικῆς.

Εἰς Ἀγων

Ὁ ἐκ τῶν ὑπευθύνων τῆς «Δικαιοσύνης» κ. Πολύβιος Λαγοπάτης, προκληθεὶς ὑπὸ τῆς «Ἀκροπόλεως», ἀπέστειλε πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ φύλλον τῆς χθὲς τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Ἡ ἐφημερίς ἡμῶν, προκειμένου περὶ γνώμης ἢ ἡ δικαιοσύνη ἀμετακλήτως ἀπεφάνητο, δέν θὰ εἶχεν ἀνάμειξιν τινὰ, ἂν μὴ ἐν τῷ ἀγῶνι ὃν ἐφημερίς τῆς περιωπῆς τῆς «Ἀκροπόλεως» μετὰ τούτου θάρρους, καταρρίπτουσα τὰ προσήματα, ἀνέλθῃ, διέβλεπεν ἐκεῖνο ὑπερ ἕκτοτε ἀπέτελεσε τὰς πρώτας τοῦ προγράμματος τῆς γαμμάς. Τοῦτο δὲ εἶνε ἡ ἀνάγκη τῆς τωῶσεως τοῦ δημοσίου φρονήματος καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν πολιτῶν ἐν τῇ ἐκτιμῆσει τῶν πράξεων τῆς δικαιοσύνης. Κοινωνία παρακολουθοῦσα τὸν δικαστὴν μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως, πέραν δὲ τούτου ἡ ὑψοῦσα τὰ βλέφαρα ἐκ καταπλήξεως ἢ κύπτουσα τὸν ἀχρῆνα ἐκ τοῦ δέους ὑπερ ἡ ἀπαγγελθεῖσα δικαστικὴ ἀπόφασις παρήγαγεν, ἀποτελεῖται βεβαίως ἐκ μελῶν σεβομένων τοῦ νόμου, ἀνακωφίβως ὅμως δέν εἶνε ἀξία καλλιτέρον δικαστῶν καὶ νόμων, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ λειτουργοῦντες τοιοῦτοι ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαν καὶ τελειότεροι.

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως μετ' ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθοῦμεν τὸν εὐγενῆ τοῦτον τῆς «Ἀκροπόλεως» ἀγῶνα, ὅστις τείνει τοῦτο καθ' ἡμᾶς νὰ καταδείξῃ καὶ ἐπιβάλῃ: ὅτι πᾶσα ποινὴ πρέπει νὰ εἶνε ἀντίστιχος πρὸς ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν πρᾶξιν δι' ἣν ἡ πολιτεία ἔκρινεν ἀναγκαστὸν νὰ καθηλώσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδωλοῦ τοῦ κατηγορουμένου τὸν παραβάτην τῶν ἐπιταγῶν αὐτῆς. Πέραν τούτου ἡ ποινὴ, ὅχι μόνον οὐδένα πολιτικὸν ἢ κοινωνικὸν ἢ ἄλλον ἐκπληροῦ σκοπὸν, ἀλλ' ἀντιθέτως εἰς τὸ βλέμμα τῶν ὀρθῶς δυνάμενων νὰ κρίνουν—ὀρθῶς δὲ κρίνει πάντοτε τὸ σύνολον—παριστᾷ τὴν πολιτείας ἀνίκανον νὰ καθοδηγῇ τὴν δικαιοσύνην ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ προορισμοῦ τοῦ καὶ νὰ σύρῃ ταύτην εἰς τὸ ἀποτέλεσμα νὰ κολάζῃ τὸν χαρτοπαίκτην μετὰ τὰς ποινὰς τοῦ φόνου.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Π. Λαγοπάτη ἔχει ὡς ἐξῆς:

Κύριε Διευθυντά,

Εἶνε παγκοίνως πλέον γνωστὸν ὅτι οἱ ἑνορκοὶ κατεδίκασαν τὸν Γ. Μητσίαν ὑποκύφαντες εἰς τὴν κοινὴν ἀνανάκτησιν κατὰ τῶν χαρτοπαικτῶν καθόλου, οἱ ὅποιοι ἐθεσοῦντο—καὶ δικαίως—ὡς ἀπώτεροι αἷτιοι τῆς δολοφονίας τοῦ πρώτου καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητοῦ πολίτου τῆς Ἑλλάδος. Τοιαύτη ἀπόφασις δέν ἔχει ὑπερ ἑαυτῆς οὐδὲ κἄν τὴν δικαιολογίαν δικαστικῆς πλάνης. Τὴν γνώμην ταύτην ἔκτοτε ἔχων, ἔγραψα καὶ ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» εὐθὺς μετὰ τὴν δίκην.

Ὅ,τι καθιστᾷ τὴν ἀδικίαν αὐτὴν τῆς δικαιοσύνης σοβαρώτερον καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, εἶνε ὅτι ὅλοι ἐκ συμφώνου εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι εἰς ἀθῶος κρατεῖται ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἀλλὰ λείπει ἡ γενναϊότης τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως, δηλαδὴ λείπει ἡ ἀληθὴς συναίσθησις τοῦ δικαίου.

Ἀθήνησι, 19 Νοεμβρίου 1908.

Μετ' ἐξοχῶν τιμῆς
Πολ. Γ. Λαγοπάτης

Βραχεῖαι Ἐπιστολαὶ

Ἐν Τριπόλει τῇ 12η Νοεμβρίου 1908.

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά

Εἰς τὸ προτελευταῖον φύλλον τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐν μικρῇ διχτηρίῃ τῆς τρίτης σελίδος ἐγράφῃ, ὅτι ἡ κόρη τῶν Λαγκαδίων ὑπέστη τὴν γνωστὴν κατὰ σῶμα ἔρευναν τῆς αἰτήσεως τῆς.

Τοῦτο εἶνε ἀνακριβές. Οὐδεμίαν τοιαύτην αἴτησιν ὑπέβλε, κλαίονσα δὲ καὶ διαμαρτυρομένη ἤχη μετὰ τοῦ μνηστήρος τῆς πανηγυρικῶς πρὸς εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, ὅπου ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξετάσιν τῶν ἱατρῶν, τριῶν τὸν ἀριθμὸν. Ὡσεὶ μὴ ἦρει δὲ ἡ ἔλθεσις τῶν τριῶν τούτων ἱατρῶν, βεβαιωσάντων τὴν παρθενίαν αὐτῆς, μετεκλήθησαν καὶ ἕτεροι δύο ἐκ Τριπόλεως, οἵτινες πρόβαντες εἰς δευτέραν ἐξετάσιν, συνεφώνη-

σαν μετὰ τοὺς πρώτους συναδέλφους τῶν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια ἄνευ σχολίων. Πιστεύω, ὅτι καὶ εἰς τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, εἰς ὃν ὑπεβλήθη αἰτήσις ἀνκρίσεως σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου, θὰ γένηται λόγος.

Μετὰ πολλῆς ἐπιλήψεως
Κων. Ἀνθούλης
(δικηγόρος)

Ἐπιστολαὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν

Φίλε κ. Διευθυντά

Ἡ ἐν προῶφ καὶ ὑπὸ τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας εἰσοδος τῆς «Δικαιοσύνης» εἰς τὸ τέταρτον αὐτῆς ἔτος, μετὰ χαρὰς ἐχαίρεισθη παρὰ τοῦ δικηγορικοῦ καὶ δικαστικῶ ἐν γένει κόσμου. Εἶναι ἀληθές, ἡ πρόδοσις δέν εἶναι ἀλματική, ἀλλὰ βραδεία καὶ ἀσφαλής· πάντοτε ὅμως εἶναι πρόδοσις.

Πρόδοσις θεωρῶ, παρ' ὅλην τὴν ἀντιθετον γνώμην τινῶν μεψιμοιρούντων, τὴν διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Δικαιοσύνης» ἀνακίνησιν τῶν ζητημάτων, ἀφορώντων τὸ δίκαιον ἐν γένει, τὸν δικαστικὸν κλάδον, καὶ τὸν δικηγορικὸν εἰδικώτερον, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ὁποίου ἐτάχθη. Πρόδοσις θεωρῶ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος θέσιν τῶν «Ζωτικῶν ζητημάτων», τῶν ἐχόντων σχέσιν, ἐν τῷ αἰῶνι τῆς ὕλης, πρὸς τὰ ὑλικά συμφέροντα τοῦ δικηγόρου καὶ τὴν ὑπάρχον ἐπομένως τούτου. Τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων τούτων νομίζω ἀρίστην, ἐξετάζων ταῦτα ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε, κ. Διευθυντά, νὰ διαφωνῶ ἐν μέρει ἢ δὲ διαφωνία μου συνίσταται ἐν τούτῳ, ὅτι διὰ τῆς συζητήσεως τῶν ζητημάτων τούτων δέν σκοπεῖται κυρίως ὁ σχηματισμὸς κοινῆς γνώμης ὑπερ τῶν ἡμετέρων δικαίων καὶ ὑπερ τῆς καταργήσεως τοῦ ἀρθ. 145 ὄργ., ὅστις εἶναι ἀπήχησις τῶν πεπαλαιωμένων διατάξεων τῶν Ν. 20 Κ. (4,35), Ν. 1 § 12 Π. (50,13), Ν. Ν. 6, 7 Π. (17,1), Ν. 53 Π. (2,14), Β. ΙΑ'. α'. 53, ΙΔ'. α'. 2, 82, οἵτινες εἶναι προϊόν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ ἀντιλήψεων, αἵτινες σήμερον ἐπικύσαν ὑφιστάμεναι. Λέγω δὲ ὅτι δέν σκοπεῖται ὁ σχηματισμὸς κοινῆς γνώμης, διότι αὕτη κατ' οὐσίαν εἶναι ἤδη ἐσχηματισμένη· ἂν δ' ὑπῆρχέ τις ὁ ἀντιφρονῶν, βεβαιωθῆτε, ὅτι δέν ἤθελε κρατηθῆ, ἀλλὰ διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Δικαιοσύνης» πρώτος ἤθελεν ὑπερμυθῆ τοῦ ἀρθ. 145 τοῦ ὄργ., καὶ τῶν σχετικῶν τούτου θεωριῶν. Δέν προτίθεμαι ἤδη νὰ συζητήσω τὸ ὄρθον ἢ μὴ τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων νομίζω ὅμως, ὅτι, ὅταν αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι καὶ αἱ ἀντιλήψεις διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου καὶ τῆς προόδου μεταβάλλωνται, εἶναι ἀναγκαστὸν καὶ οἱ νόμοι, οἵτινες εἶναι ἀπαύγαγμα τούτων, ἐπίσης ν' ἀλλοιωθῶνται. Δέν ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ φρονούντες, ὅτι αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι αἱ ὑπαγορεύσασαι τὴν ἀπαγορεύσιν τῆς redemptio litis καὶ οἱ λόγοι οἱ πρακτικῶν καὶ ταύτην ὑφίστανται σήμερον. Πρώτιστος κυρίως λόγος ἦν ἡ διὰ ταύτης ἀποφυγῆ τοῦ ἠθικοῦ ἐξαναγκασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ δικηγόρου πρὸς τὸν πελάτην. Ἀλλὰ δύναται σήμερον νὰ ὑποστηρηθῇ ὅτι τοιοῦτος ἠθικὸς ἐξαναγκασμὸς λαμβάνει πρᾶγματι χώραν; Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Οὐλίανου οὐ ἀσχαλοῦμενοι περὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικαίου ἦσαν ἐλάχιστοι· οἱ δὲ εἰς ταύτας προστρέχοντες ἐδέοντο τῆς βοηθείας τούτων, ὅπως δὴποτε, καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἱκανοὶ νὰ δώσωσιν, ἤρει νὰ ἐτύγχανον τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν συνδρομῆς. Ἀπαιτοῦντες δὲ οὗτοι, εἴτε ἠρτημένους τῆς δίκης ὑπόσχεσιν κοινωνίας μέλλοντος κέρδους (societas futuri eolumenti, τὸ ἄλλως κλούμενον pactum de quotallitis) εἴτε ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ ἀντὶ ὠρισμένου τιμήματος ἀναδοχὴν τῆς δίκης μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς (redemptio litis), βε-

βαίως έθετον τον δεόμενον της συνδρομής αυτών εις το δίλημμα, η να καταλείπη τον δικαστικόν αυτόν άγωνά ανυπεράσπιστον η να υποκύψη εις την ήθικην πίεσιν του περι τους νόμους ασχολουμένου. Σήμερον όμως οτε πλείστοι είναι οι περι τα νομικά μετ' επιμελείας και ζήλου ασχολούμενοι και οι όποιοι καθ' ήμεραν ανυψοσι δια της έξυτων έργασιας την επιστήμην του δικαίου, δεν δυνάμεθα να είπωμεν, κρίνοντας εκ των πραγμάτων, ότι τοιούτος λαμβάνει χώραν ήθικός εξαγκασμός. Ο πελάτης πρό τοιούτου δικηγόρου εύρισκόμενος και μη θέλων να υποκύψη εις τον εξαγκασμόν, δεν θά εύρεθῃ εις το αυτό δίλημμα με τον κατά τους χρόνους του Ουλπιανού 'όμοιοπαθή του' δεν έχει, η, αίρων την εντολήν αυτού από τον δικηγόρον του, να κρούση την θύραν έτέρου επιστήμονος εξ' ύσου ίκανού, ό όποιος να τῷ παράσχη την συνδρομήν του περιοριζόμενος εις την συνήθη άμοιβήν. Όταν έπομένως μηδεις εξαγκασμός **πράγματι** λαμβάνω χώραν, τότε τίνος λόγον έχουσιν οι τοιαύτοι άπαιτησεις, εις έσχολήν μάλιστα, καθ' ην άνεγνωρίσθη πλέον άξίωμα εν τῷ δικαίῳ, ότι πάσα συμφωνία άπορρέουσα εξ' έλευθέρως βουλήσεως είναι ισχυρά; Το ότι η κοινή γνώμη είναι ήδη εσχληματισμένη δεικνυται εκ των ποικίλων και πολυαριθμων μέσων τα όποια τίθενται εις ενέργειαν πρός καταστρατήγησιν των άνωτέρω διατάξεων του νόμου και τα όποια εν τοις πλείστοις η Δικαιοσύνη σκέπει και επικυροῖ δια των δικαστ. αποφάσεων, άναγνωρίζουσα ταύτα, εν η περιπτώσει δεν καταστή δυνατόν να βεβαιωθῇ **δικαστικῶς** η αιτία των τοιούτων πράξεων (ως λ. γ. των εικονικῶν εκχωρήσεων κλπ.). Πολλοῦ δὲ και πλεισταίως τοιαύτοι καταστρατηγήσεις απέβησαν ωφέλιμοι ου μόνον εις την κοινωνίαν, αλλά και εις αυτό το δικαίον, διότι εσώθησαν υποθέσεις χιλιάδων δραχμῶν, αίτινες άλλως θά καταστρέφοντο, διότι ο ένδικφερόμενος θά είχε τα πρόσ διεξαγωγῆν δικαστικῶν άγώνων μέσα. Μόνον η ήθικη δύναμις να παραπονῆται δια τούτου διότι εν ω δῆθεν σώζεται δια των άνωτέρω άπαιτησεων, πράγματι όμως καταρρυπίζεται δια των καταστρατηγήσεων.

Θά επερίττευσεν έπομένως πάσα συζήτησις μακρά επί του θέματος τούτου μάλλον δὲ σκόπιμος θά ήτο αν' εστρέφετο περι την άνεύρεσιν των καταλλήλων μέσων, όπως επιτευχθῇ η τοιαύτη κατάργησις. Καί- πρὸς μὲν το Νομοθετικόν σώμα, το όποιον κατά τα 9)10 αποτελεῖται άτυχῶς εκ δικηγόρων, δεν πρέπει οὔτε να σκέπτηται τις ν' άποταθῇ. Πικρά μέχρι τούδε πεῖρα δεικνυσιν, ότι σχέδια νόμου άσχετα πρὸς την στρατιωτικὴν παρασκευὴν και πρὸς την επιβολήν φόρων, δεν είναι άξια ν' άπασχολήσῃσι την προσοχήν αυτών. Αδιάφορον αν' επανερχόμενοι εις το δικηγορικόν των γραφείων θά εύρεθῶσι πρὸς ενός διατάγματος του 1835, το όποιον επιτάσσει αυτοῖς κατ' άνωτάτου ἔρον (άρθρ. 11) να λαμβάνωσι δικαίωμα μὴ υπερβαίνοντα τὰς 10 δραχ. δια την σπουδαιοτάτην δικηγορικὴν συνδρομήν των, ενῶ εξ' άλλου ο δημόσιος εισπράκτωρ θά καλῆ τούτους δια των χωροφυλάκων εις την πληρωμὴν βαρυνάτου φόρου επιτηδεύματος πρὸς την Πολιτείαν!!— Η θεραπεία και βελτίωσις μόνον εκ του δικηγορικοῦ σώματος δύναται να προσέλθῃ. Αλλά σώματος ήνωμένου εις εν ὄλον, δυνάμενου οὔτω και μόνον τελεσφόρως να επιβληθῇ και να καταδείξῃ το σκεθρόν των τοιούτων διατάξεων. Οι δικηγορικοί Σύλλογοι, ιδού, κατ' έμέ τουλάχιστον, το μόνον μέσον εις ο όφείλομεν να στρέψωμεν πάντες την προσοχήν. Ταῦτα λέγων βεβαίως δεν δογματίζω κιννά επανκλαμβάνω όμως και τονίζω μίαν άλλθειαν, δι' ης και μόνως εσται δυνατόν να επιβληθῇ και ν' ανυψωθῇ το δικηγορικόν σώμα, ου μόνον άπέναντι της κοινωνίας, αλλά και άπέναντι των των δικαστῶν και δικαστηρίων. Μόνον οὔτω το δικηγορικόν σώμα και αξιοπρε-

πέστερον θά δυνήθῃ να προσδύση και μείζονος σεβασμοῦ θά απολαμβάνῃ εκ μέρους των δικαστῶν, πολλοὶ των όποιων, εκ των σπλάγγων τούτων εξελθόντες, δεν άνούσιν, άνερχόμενοι το ιερόν δικαστικόν βῆμα, να ρίψωσι κατὰ πρόσωπον του δικηγορικοῦ σώματος ὕβριν βρυατάτην, άποκαλοῦντες δημοσίᾳ τους δικηγόρους «λυμεῶνας της κοιωνίας»!!... Φρονεῖτε, ότι αν' ὑπῆρχον δικηγορικοί σύλλογοι, άξιοι της άποστολής των και συνισθιζόμενοι εκ τουσ, θά ήδύναντο να λέγωνται άποινει ταῦτα; Φρονεῖτε, ότι κατόπιν ὄλων τούτων είναι δυνατή η εν όμοιοῖα συνεργασία δικαστῶν και δικηγόρων πρὸς εν και μόνον σκοπόν, την άπονομήν του δικαίου; Εγὼ τουλάχιστον νομίζω ὅχι. (Τὰ τελευταία γεγονότα εν Αθήναις και εν Βόλῳ εστῶσιν άψευδεις μαρτυρες). Ίδρουμένων δικηγορικῶν συλλόγων πάντα τα ζωτικὰ ζητήματα δύναται κατ' εύχην να λυθῶσι. Κοινή και εν όμοιοῖα έργασία ὄλων των δικηγορικῶν συλλόγων θά κατορθώσῃ ὥστε ου μόνον το διάταγμα του 1835 να τροποποιηθῇ, εστω και κατὰ το εκ της Κρήτης παράδειγμα, αλλά και τα άλλα ζωτικώτερα ζητήματα να λύσῃ.

Δεν άξίω, κ. Διευθυντά, ότι προτείνω την μόνην ὀρθήν λύσιν του ζητήματος, ως άνωτέρω εῖθηκα τούτο. Ομιλῶν δὲ περι δικηγορικῶν συλλόγων, επανκλαμβάνω, ότι ουδεν καινόν υποστηρίζω, αλλά πᾶσιν τούτοις, διότι φρονῶ ότι επί του θέματος τούτου συζήτησις πρέπει να είναι αδιάλειπτος και εὔτονος, ίνα ἴσως φθάσῃ μέχρι των ὠτων των εν τῇ Βουλῇ συνδέλφων και κατορθωθῇ οὔτως εντός της συνόδου ταύτης η ψήφισις εις γ' άνάγνωσιν του γνωστοῦ νομοσχεδίου περι δικηγορικῶν συλλόγων, το όποιον άλλως κινδυνεύει, δι' εκκροσθῆν ἴσως φοράν, να σκαθῇ εις τὰς ελληνικάς κληνδίας. Η επιψήφισις δὲ του νομοσχεδίου τούτου, βεβαίως θά θέσῃ το ασφαλές θεμέλιον της γενικῆς άναμορφώσεως του δικηγορικοῦ σώματος, ης πρωτεργάτης, δύναται να κλυθῆται, ότι ὕπῆρξεν η «Δικαιοσύνη».

Εν Ναυπλίῳ τῇ 3 Νοεμβρίου 1903.
Αιτιολογία μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως
Υμῆτερος
Γ. Δ. Λαλιώτης
Δικηγόρος

Αἰ στήλαι της «Δικαιοσύνης»
είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ η άλλου δικαστικοῦ προσώπου, εύρισκόμενου εις την ανάγκην η επιθυμοῦντος να ανακινήσῃ πᾶν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Επληροφορήθημεν ότι πᾶς άνθρωπος, μηδὲ των δικηγόρων εξαιρουμένων, είναι ανάγκη να ἔχη και πείραν και αξιοπρέπειαν. Τα ἔχει δὲ ὅλα αυτά εἴαν είναι εὔπορος, δια να μη μεταχειρισθῶμεν την λέξιν **παρῶν**, της οποίας εγένετο χρῆσις πρὸς εκδήλωσιν της εκτάκτως πρωτοτύπου ταύτης έννοίας.

Επληροφορήθημεν επίσης ότι οι δικηγόροι, καθὼς άνθρωποι και αυτοί, ὑπάρχει ανάγκη και αξιοπρέπειαν να ἔχουν και πείραν. Καί εἴαν μὲν τα ἔχουν, είναι περιττόν να άπαρτίσουν σύλλογον ο όποῖος δεν θά προσθέσῃ τίποτε, εἴαν ὅμως δεν τα ἔχουν, τότε και πάλιν δεν ὑπάρχει λόγος να άπαρτίσουν σύλλογον, διότι... είναι άνάξιοι τοιούτου.

Ἄρα;
Τὸ περι δικηγορικῶν συλλόγων νομοσχεδίον δεν πρέπει να μεταβληθῇ εις νόμον.
Ὅλα ταῦτα, τα ὄντως πρωτότυπα, εῖληγγέθησαν από του βήματος της Βουλῆς, Κολόμβος δὲ ανακαλύψας

τὰς άνωτέρω άκλονήτους έννοίας ο κ. Ἰωάν. Μπακόπουλος, δικηγόρος τὸ επάγγελμα.

Οἱ συνάδελφοί του, ου μόνον οι εν Τριπόλει αλλά και οι άπανταχοῦ του Ἑλληνικοῦ, εσονται εσκαί ευγνώμονες.

Ἴσως ὑπερ το δέον ασχολούμεθα με έπεισθῶν άποβλέπον τον τῶς Εισαγγελέα των εν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν κ. Ἄλφρ. Ζητεῖται η αλήθεια

Κουρῆν. Εἶχόμεν αναγράφει ότι ο κ. Εισαγγελεὺς, επί τῇ ἀπλῇ δι' άνωμένου επιστολῆς καταγγελία κατὰ μίαν κέρη εν Αγκυραδίοις επί αμβλώσει, διέταξε την ενεργειαν πραγματοποιωσύνης ην άπεκκλίσεσμεν κατὰ σώμα εῖρουνην, ησθάνθημεν δὲ την υποχρέωσιν να υποδείξωμεν εις τον κ. Εισαγγελέα ότι πᾶσα των διατάξεων της Ποινικῆς Δικονομίας Φοριστικῆς ερμηνεία δεν εξαγνίζει μίαν πράξιν η όποια αντίκειται εις την κοινήν περι της ήθικῆς αντίληψιν, ὅταν μάλιστα εκ των ὕστερων καταδείχῃ ότι η τοιαύτην επείσχυοντο υποστᾶσθαι εῖρουνην κέρη ητο και πράγματι τοιαύτη. Ταῦτα και μόνα, τα μετὰ πικρίας ὁμολογούμεν εκ μέρους ἡμῶν παρατηρηθέντα, πικρίας ὅμως ην τα γεγονότα επέβαλλον, ηρκεσαν ὅπως εξαποσταλῇ εκ Τριπόλεως η Ναυπλίου μύδροι, ὑπὸ μορφήν επιστολῆς, του κ. Εισαγγελέως πρὸς δικηγόρον εν Αθήναις, δι' ης οὔτε περισσύτερον οὔτε ὀλιώτερον, εχαρακτηρίζομεθα ότι εξ' ὕστεροβουλικῆς, ἄδηλον ποίας, ὠρμήθημεν γράψαντες, πιθανόν δὲ και εκ λόγων προσωπικῆς... ἔχθηκα. Ανεξαρτήτως πρὸς τους χαρακτηρισμούς τούτους, τους όποιους ἔχομεν συνειθίσει να μη λαμβάνωμεν ὕπ' ὄψιν, άλλθῃ ησθάνθημεν χαρακτηρίσθαι εἰσαγγελεὺς της μορφώσεως του κ. Α. Κουρῆ, με το επί πλέον προσόν της νεότητος και εν ήλικία και εν ὑπηρεσίᾳ, δεν εύρεθῆν τόσον αντιμέτωπος πρὸς την κοινήν περι ήθικῆς αντίληψιν, ως οὔτος, εστω και τρυχύτερον του δέοντος διεβεβίαι. Ἡδη, ὑπευθύνως, δικηγόρος εν Τριπόλει, ο κ. Κωνστ. Ἀθουόλης, οὔτινος την επιστολήν δημοσιεύομεν εν ἑτέρᾳ στήλῃ, διαβεβίαισθαι τα αντίθετα.

Ἄρα;
Ζητεῖται η αλήθεια.

Κατὰ το άρθρον 283 του Ὁργανισμοῦ των Δικαστηρίων «οἱ δικασταὶ δεν δύνανται ν' άπομακρυνθῶσιν άνευ άδειας από την θέσιν των, αλλά χρῆζουσιν, ενεκα άπουσίας δεκατεσσάρων το πολύ ήμερῶν, της άδειας του προέδρου των». Κατὰ δὲ το άρθρον 284 «οἱ Πρόεδροι πρὶν η δώσῃ την κατά το προηγούμενον άρθρον ζητηθεῖσαν άδειαν, λαμβάνει την γνώμη του εισαγγελέως του δικαστηρίου, παρὰ τῷ όποιῳ είναι διωρισμένος ο άναφερόμενος. Κατὰ δὲ το Βκσ. Διάτ. της 3 Μαΐου 1892, το πρὸς εκτέλεσιν των άρθρων τούτων εκδοθέν, πᾶσαν άδειαν και πᾶσαν άπουσίαν οι Εισαγγελεῖς αναφέρουσιν άμέσως πρὸς τε την προϊσταμένην εισαγγελικὴν αρχήν και πρὸς το επί της Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον, εν παντί δὲ δικαστικῷ γραφείῳ και εν πάσῃ Εισαγγελίᾳ και εν τῷ Ὑπουργείῳ κηροῦνται βιβλίᾳ, εν οἷς σημειοῦνται λεπτομερεστάτα αι άδειαι και αι άπουσίαι. Καί τέλος κατὰ το άρθρον 288 του Ὁργανισμοῦ των Δικαστηρίων, πᾶσα παραβῆσις των διὰ των άρθρων 282 και 283 διατεταγμένων τιμωρεῖται πειθαρχικῶς.

Ἄλλ' ερωτῶμεν: Δικαστής επαρχειακοῦ δικαστηρίου, ὅστις, και με άδειαν του Προέδρου του, κατὰ πᾶσαν εἰδομάδα εύρίσκειται επί δύο και τρεῖς ήμέρας εν Αθήναις, επί εἶτος ὀλόκληρον, δύναται να ὑποτεθῇ ότι συμμορφοῦται πρὸς τον νόμον; Πάντοτε δὲ ο Πρόεδρος και ο Εισαγγελεὺς χορηγοῦσιν άδειαν; Καί τα τηρούμενα βιβλίᾳ πόσον ηδη ε-

χουσιν ὄγκον; Ο κ. Εισαγγελεὺς των Ἐφετῶν είναι άδύνατον να μᾶς κάμη την τιμὴν να μᾶς γνωρίσῃ την γνώμην του;

Τὸ παράδοξον δόγμα του άπεριορίστου σεβασμοῦ πρὸς την έκκρεμότητα των άνακρίσεων, μέχρι του να δεσμευῇ και την εκ του νόμου έποπτικὴν

Δεν εῖφερε και πειθαρχικὴν δικαιοχαιρόκτηον δόσιν του παρ' Ἐφέτης Εισαγγελέως, ὑπὸ της άνωτάτην διεύθυνσιν του όποίου εν τούτοις ένασκαίεται πᾶσα άνακριτικὴ ενεργεια, εξασφαλίζει ανενόχλητον πᾶσαν τυχόν αυθαιρεσίαν των άνακριτικῶν ὑπαλλήλων. Τοιουτοτρόπως και ὅταν παρανόμως στεροῦται την έλευθερίαν του ο πολίτης, το εκκρεμές της άνακρίσεως δεσμεύει και κληροῖ άδρανῆ εν τῇ εδρᾷ αυτού θεατὴν τον άνωτερον έποπτην. Παιρομῶς βεβηκίτητα εσκέφθη και ο ευγενῆς Ἰάλλος, ὅστις ενῶ ηδύναντο να σώσῃ κινδυνεύοντα τον Βασιλέα του, δεν εῖτενε πρὸς αυτόν την χεῖρα, διότι... δεν εῖφερε χειρόκτηον.

Τὸ γε νῦν ἔχον δεν δικαιοῦμεθα ν' άμφιβάλλωμεν και περι της έντελείας της άνακρίσεως. Ἄλλ' εν πάσῃ περιπτώσει

Ἐχει ο Θεός μετα έπαινετῆς γοργότητος επεραϊώθη η άνάκρισις επί της χαρτοπαικτικῆς συμπλοκῆς. Εντός ὀλίγων ήμερῶν εξητάσθησαν μαρτυρες και καταγορούμενοι παλυάριθμοι, συνετάγησαν δὲ μικραὶ βέβαια εισαγγελικαὶ προτάσεις και βουλευτικαί. Η Δικαιοσύνη δύναται να κλυθῆται άναμφιβίβως δια τούτου. Καί οὔτω με την λήξιν και της μνημικῆς άδειας του κ. Εισαγγελέως των Πλημμελειοδικῶν αποκαθίστανται πρόσωπα και πράγματα εις την κανονικὴν των τροχίαν, τα πάντα μελι και γάλα.

Περὶ ζητημάτων ὑπολήψεων και δικαστικοῦ συνεπῶ κύρους δεν ἔχει καιρόν η Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ν' ασχολῆται κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις. Ἄν ἦσαν άλλαι αι περιστάσεις, τις άγνοεῖ το σοβαρόν διαφέρον του κ. Στεφάνου και την εννημερότητά του κ. Θεοτόκη μέχρι και των ελάχιστων λεπτομερειῶν των παρ' ἡμῶν συμβαινόντων; Ἡτο άλλως τε και επικίνδυνον διπλωματικῶς ν' αναμυχθῇ η Κυβέρνησις επισήμως επί ζητήματος προκληθέντος αυθορμητῶς.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἀπαιτοῦνται προτάσεις του πολιτικῶς ενάγοντος εν ποινικῇ δίκῃ;

Πλεισταίως ήκουσα πολλῶν Προέδρων, Συνέδρων τε και Πλημμελειοδικῶν, ζητούντων έγγραφους προτάσεις παρὰ του κηθόντος η του ὅπως δήποτε ζημιωθέντος εκ του αδικήματος, πρὸς υποστήριξιν της πολιτικῆς αυτού άγωγῆς. Η αίτησις αὔτη δεν μοι φάνεται ὀρθή, διότι οὐδαμοῦ του νόμου αναγράφεται τοιαύτη υποχρέωσις δια τον πολιτικῶς ενάγοντα ενόπιον ποινικῷ Δικαστηρίου.

Τὰ άρθρα 302—306 της Ποιν. Δικονομίας καθορίζουσι τα της συντάξεως και επιδόσεως της πολιτικῆς άγωγῆς, τα του χρόνου της επιδόσεως και του περιεχομένου αὔτης και τα της παρικήσεως από ταύτης, τα δὲ άρθρα 394 και 449 της Ποιν. Δικον. τα της άναπτύξεως της πολιτικῆς άγωγῆς και τα των αίτημάτων του πολιτικῶς ενάγοντος περι επιδικάσεως της αποζημιώσεως της ιδιωτικῆς ικανοποιήσεως και της πληρωμῆς των εξόδων οὐδαμοῦ δὲ εν τοῖς άνωτέρω άρθροις η και άλλχοῦ του Νόμου αναγράφεται υποχρέωσις των πολιτικῶς ενάγοντων πρὸς σύνταξιν και ὑποβολήν προτάσεων, οὐδὲ γίνεται ὑπὸ των άνωτέρω άρθρων παραπομπή πρὸς τα σχετικὰ άρθρα 559 και 580 της Πολ. Δικονομίας, εν οἷς γίνεται λόγος περι κατατιθεμένων έγγραφων και περι έγγραφων προτάσεων εν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις.

Κατά τῆς γνώμης ταύτης, περί ὑποβολῆς προτάσεων, ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐν ποινικῇ δίκῃ, ἐκηρύχθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 43 τοῦ 1847 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, δεχθεῖσα, ὅτι ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς, εἰσαχθείσης ἐνώπιον ποινικοῦ Δικαστηρίου, προτάσεις δὲν γίνονται, οὔτε κατατίθενται.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν, πρὸ διετίας περὶ τοῦ ἐνστάσεως συναδέλφου κατὰ τοῦ περὶδεκτοῦ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐλλείψει προτάσεων, ἐνστάσεως ἀποκρουσθείσης παρὰ τοῦ κ. Πολυβίου Λαγοπάτη καὶ ἐμοῦ, ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀντιδίκου ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον. Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη εἶνε μοναδική, διότι καὶ μετ' αὐτὴν ἐζητήθησαν καὶ ζητοῦνται ἐπιπλέον τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἔγγραφοι προτάσεις.

Ἄλλ' ἐκτός πάντων τούτων, ἡ αἴτησις ὅπως κατατίθενται προτάσεις ἔγγραφοι δημιουργεῖ, κατ' ἐμέ, νέον μικτὸν σύστημα διαδικασίας ἀγνώστου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Δικονομίᾳ, ὡς καθιερῶν τὴν ἔγγραφον διαδικασίαν διὰ τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, τὴν προφορικὴν δὲ διὰ τὸν κατηγορούμενον καθ' οὗ στρέφεται ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ἀφοῦ παρὰ τούτου δὲν ζητοῦνται πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς προτάσεις, ἀλλ' ἐπιτρέπεται αὐτῷ ἢ ἀποκρούη προφορικῶς τὴν ἀγωγήν κατὰ τὴν νομικὴν καὶ πραγματικὴν αὐτῆς βῆσιν.

Διὰ τοῦτο δὲν μοὶ φαίνεται ὀρθὴ ἡ γνώμη τῶν ἀξιούντων τὴν κατάθεσιν ἔγγραφων προτάσεων ἐκ μέρους τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐν ποινικῇ δίκῃ, μετὰ πολλῆς δ' εὐχαριστήσεως ἤθελον ἀκούσῃ τούτων δικαιολογούντων τὴν γνώμην των μετὰ παραπομπῆς εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Νόμου.

Νίκος Α. Κοτσέλοπούλος
Δικηγόρος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τμήμα Νομικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν

Σήμερον ὥρα 6 μ. μ. ἐν τῷ Νομικῷ τμήματι διεξαχθήσεται συζήτησις ἐπὶ τῆς πρὸ δεκαπενθημέρου γενομένης ἀνακοινώσεως τοῦ ἀρεοπαγίτου κ. Μ. Χατζάκου «περὶ τοῦ ἀρίστου συστήματος εἰσαγωγῆς καὶ προδιδασμιῶν ἐν τῷ δικαστικῷ κλάδῳ».

Τῆς συζήτησεως δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν κ. κ. δικηγόρων καὶ δικαστῶν, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν εἰσὶν μέλη τοῦ Συλλόγου.

Περὶ ληψίς

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8120 (1908) ἀποφάσεως του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1908 αἰτήσιν τῶν Ἀναστασίου Τρίμη καὶ Ρεγγίνας συζύγου Ἀναστασίου Τρίμη, τὸ γένος Χωραφᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐκήρυξε θετήν θυγατέρα αὐτῶν τὴν ἀνήλικον Βαρβάραν θυγατέρα Ἰωάννου Σταύρου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Νοεμβρίου 1908.
Ὁ πληρεξ. δικηγόρος
Δ. Ἀθανασίου

Περὶ ληψίς ἀναφορᾶς

Ἐμμανουὴλ Λαγκαδάκη, κατοίκου Πειραιῶς, κατὰ τῆς συζύγου του Πηνελόπης Ἐμμ. Λαγουδάκη τὸ γένος Νικ. Μιχαὴλ κατοικοῦ ὠσαύτως διαμενοῦσης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὁ Ἐμμανουὴλ Λαγουδάκης διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1908 ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἠτήσατο διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ λόγους τὴν ἀπὸ τῆς συζύγου του διαζεῦσιν, τοῦτο δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7378 (1908) ἀποφάσεως του παρεδέξατο τὴν αἰτήσιν καὶ διέταξε τὴν κατὰ νόμον τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν αὐτῆς ἐν περιλήψει.

Ἀθῆναι, τῇ 15 Νοεμβρίου 1908.
Ὁ πληρεξ. Δικηγόρος
Παντ. Τσίτσικελῆς

Ἀριθ. 3632

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἑβδόμην (17) Νοεμβρίου τοῦ χριστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου 1908 ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9 3/4 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Συρσίρης δικαστικὸς κλητῆρ

τῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Γεωργίου Ν. Σαραντάρη κατοίκου Πειραιῶς μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατοικοεδρεύοντα ἐνταῦθα διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον Ἀντώνιον Θ. Δράκον κάτοικον τῆς Πειραιῶς, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7610 (1908) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἧς ἀποφάσεως τὸ διατακτικὸν ἔχει οὕτω : «Διᾶξον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Ἀντ. Θ. Δράκου. Δέχεται τὴν ὑποκρίσιν ἀγωγῆν. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ἵνα διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καθ' ὃ ἔμπορος πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς τριακοσίας ἐνεπίχοντα ἐνάνα καὶ 65 ο/ο ἐντόκως πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς δικαιοδοτικῆς μέχρις ἐξοφλήσεως. Κηρύσσει τὴν παρούσαν προσωρινῶς ἐκτελεστήν καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐξόδα ἐκ δραχμῶν εἴκοσι πέντε καὶ τὰ τέλη» μετ' ἧν παρὰ πόδας αὐτῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1908 παραγγεῖλιαν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἔχουσαν οὕτω «Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητῆρ παραγγέλλεται τὴν νόμιμον τῆς παρούσης ἐπίδοσιν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον μου Ἀντώνιον Θ. Δράκον πρὸς γνῶσιν του, ἐπιτασσόμενον ἕνα, ἵνα ἔμπροσθέν μου καταβάλλῃ 1) διὰ τὸ ἐπιδικασθέν μου κεφάλαιον δραχ. 399 καὶ 65 ο/ο 2) διὰ τόκους αὐτῶν ἀπὸ 26 Μαρτίου 1903 μέχρι σήμερον πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως δραχμὰς διακοσίας δύο καὶ 50 ο/ο 3) δι' ἐπιδικασθέντα ἐξόδα καὶ τέλη δραχμὰς τριάκοντα ἐξ καὶ 4) διὰ τὸ ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγῆς σύνταξιν ἐπίδοσιν δημοσίευσιν ταύτης ἐν ἐφημερίδι καὶ παραγγεῖλιαν πρὸς ἐκτέλεσιν δραχμὰς δέκα ὀκτὼ ἧτοι ἐν συνόλῳ δραχμὰς ἑξακοσίας πενήκοντα ἐξ καὶ λεπτὰ δέκα πέντε (656 καὶ 15 ο/ο) ἐντόκως ἄχρις ἐξοφλήσεως ἄλλως εἰσπραχθήσονται ἀναγκαστικῶς. Καὶ εἰς ἐνδειξιν.

Ὁ λαθὼν κ. Ἀντισαγγελεὺς Ὁ Κλητῆρ
Κ. Α. Ροῦλδος Κ. Συρσίρης
Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς μου ἀποδεικτικῶ, ὅπερ δημοσιευθῆτο διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη».
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1908.
Ὁ τοῦ Γεωρ. Ν. Σαραντάρη πληρεξ. δικηγόρος
Γ. Α. Μαντᾶς

Ἀριθ. 2697.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ἐνδεκάτην (11) Νοεμβρίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 4 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Δημ. Παπαντωνόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Θ. Μ. Παπαγιαννοπούλου, πληρεξουσίου τῆς παρεμβαινοῦσης ἐν Λαμία ἐδρευούσης ὁμορρυθμῶν ἐμπορικῆς Ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Καρακωντᾶ» ἀποτελουμένην ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς Ἀριστείδου Καρακωντᾶ καὶ Ἀνδρέου Καρακωντᾶ, κατοίκου Λαμίας, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, κατοικοεδρεύοντα ἐνταῦθα, διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον Κωνσταντῖνον Μπουραζάνην τὴν ἀπὸ 10 Μαρτίου 1908 παρέμβασιν κατ' αὐτοῦ, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐδρευόντος ἐν Ἀθήναις, τοῦ Κωνστ. Μπουραζάνη, κατοίκου Λαμίας καὶ Νικολάου Ηλιαδμητρίου, κατοίκου Σταυλίδος, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, δι' ἧς καὶ διὰ τούτων ἐν αὐτῇ λόγους, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος Ἀθ. Τσαρμακλή, δικηγόρου, βιαίως διακοπήσιν ἐκκρεμῆ δίκην, δηλοῖ ὅτι ἐπαναλαμβάνει ἐκουσίως καὶ θέλει ἐξακολουθήσει ταύτην διὰ τοῦ πληρεξουσίου του καὶ ἀντικλήτου ἐν Ἀθήναις Θεοδ. Παπαγιαννοπούλου, δικηγόρου, καὶ παρεμβαίνει εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος Κ. Μπουραζάνη καὶ τοῦ Δημοσίου δίκην συνεπείᾳ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἐφέσεων αὐτῶν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6572 (1900) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ καλοῦσα τοὺς ἀντιδίκους πρὸς συζήτησιν τῆς παρεμβάσεως, ὅτι συζητηθήσονται καὶ αἱ ἐκκρεμῆς ἐφέσεις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6572 (1900) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐξαιτείται, γινομένης δεκτῆς τῆς παρεμβάσεως ταύτης, νὰ θεώσιν ἑκτός τῆς δίκης οἱ δικαιοκράτορες τῆς παρεμβαινοῦσης Ἐταιρίας Κ. Μπουραζάνης καὶ Ν. Παπαδημητρίου, ἀναγνωρίζομένης αὐτῆς κυρίας τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως. Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεσις τοῦ Κ. Μπουραζάνη ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ γείνη δεκτὴ καθ' ὅλοκληριαν ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ν' ἀπορριφθῇ ἡ Ἐφεσις τοῦ Δημοσίου καὶ νὰ καταδικασθῇ τοῦτο εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν καὶ εἰς ἐνδειξιν συνετάχῃ καὶ ὑπεγράψῃ νομίμως τὸ παρόν.

Ὁ λαθὼν Εἰσαγγελεὺς
(Τ. Σ.) Α. Καραντζᾶς
Ὁ Δικαστ. Κλητῆρ
Δ. Παπαντωνόπουλος
Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον.
Ἀθῆναι, τῇ 17 Νοεμβρίου 1908.
Ὁ πληρεξ. Δικηγόρος
Θ. Μ. Παπαγιαννοπούλου.

Ἀριθ. 981.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἑβδόμην (17ην) Νοεμβρίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Στεργίου τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰω. Λάφη πληρεξουσίου τοῦ Ἰωάννου Λαβέντη κατοίκου Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον Γεωργίου Κλουκινιώτην ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6979 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν κ. λ. π. πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμως συνεπείας, ἐπιτασσόμενον δ' ἕνα ἵνα τῷ πληρωσῇ 1) δι' ἐπιδικασθέντα ἐξόδα δραχ. (20) εἴκοσι καὶ τὰ τέλη τῆς ἀνω ἀποφάσεως δραχ. 11 καὶ 2) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγῆν, παραγγεῖλιαν καὶ ἐπίδοσιν δραχ. 16 ἧτοι ἐν ὄλῳ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη, δραχμὰς τεσσαράκοντα ἐπτὰ (47) ἄλλως κ. λ. π.

Ὁ λαθὼν Εἰσ. τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν
Κ. Α. Ροῦλδος
Ὁ Δικ. Κλητῆρ
Κ. Στεργίου
Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς μου τοιοῦτου τοῦ δικ. κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Στεργίου, ὅπερ δημοσιευθῆτο διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη».
Ἐν Ἀθήναις τῇ 21η Νοεμβρίου 1908.
Ὁ πληρεξουσίου δικηγόρος
Νικ. Λάφης

Ἀριθ. 961.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν πέμπτην (5ην) Νοεμβρίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 11 1/2 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Στεργίου τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ν. Λάφη πληρεξουσίου τοῦ Σταύρου Ι. Ἐξαρχοπούλου κατοίκου Πειραιῶς, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Κωνστ. Ἐξαρχον κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1908 ἀγωγήν του κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Σπυρίδωνος Ἐξάρχου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς καλεῖ τοὺς ἀντιδίκους ἔμπροσθέν μου πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτείται νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, νὰ ὑπογορευθῶσιν οἱ ἀντίδικοι καὶ νὰ πληρωσῶσιν ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὄλοκληρον ἕκαστος δραχμὰς ὀκτακοσίας ἐβδόμηκοντα (870) ἐντόκως τὰς μετὰ 420 πρὸς 2 ο/ο ἐτησίως, τόκους συμπρωρημένους, τὰς δὲ ὑπολοίπους δραχμὰς 450 πρὸς 8 ο/ο ν' ἀπαγγεῖλῃ κατὰ τῶν ἀντιδίκων προσωπικῆς κρατήσεως καθ' ὃ ἔμπορος κατ' ἐπάγγελμα σύνθηες καὶ κύριον καὶ δι' ἔμπορικὴν αἰτίαν συναλλαγμαμένην νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη, νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις. Καὶ εἰς ἐνδειξιν.

Ὁ λαθὼν εἰσαγγελεὺς
Κ. Ροῦλδος
Ὁ Δικ. κλητῆρ
Κ. Στεργίου
Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς μου τοιοῦτου τοῦ δικ. κλητῆρος Κωνστ. Στεργίου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν ὅπερ δημοσιευθῆτο διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος ἡ «Δικαιοσύνη».
Ἀθῆναι, τῇ 14 Νοεμβρίου 1908.
Ὁ πληρεξουσίου δικηγόρος
Ν. Λάφης

Ἀριθ. 3631.

Ἀποδεικτικὸν Ἐπιδόσεως

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἑβδόμην (17) Νοεμβρίου τοῦ χριστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου 1908 ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9 3/4 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κωνσταντῖνος Ι. Συρσίρης δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Γεωργίου Δ. Μαντᾶ πληρεξουσίου τοῦ Γεωργίου Ν. Σαραντάρη κατοίκου Πειραιῶς μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν κατοικοεδρεύοντα ἐνταῦθα διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον καὶ ὀφειλέτην Ἀντώνιον Θ. Δράκον κάτοικον Πειραιῶς, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7609 (1908) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἧς ἀποφάσεως τὸ διατακτικὸν ἔχει οὕτω : «Διᾶξον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Ἀντ. Θ. Δράκου. Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον, ἵνα διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καθ' ὃ ἔμπορος πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς τριακοσίας δέκα τέσσαρας καὶ 50 ο/ο ἐντόκως πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς διαμαρτυρήσεως μέχρις ἐξοφλήσεως. Κηρύσσει τὴν παρούσαν προσωρινῶς ἐκτελεστήν καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐξόδα ἐκ δραχμῶν εἴκοσι πέντε καὶ τὰ τέλη» μετ' ἧν παρὰ πόδας αὐτῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1908 παραγγεῖλιαν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἔχουσαν οὕτω.

«Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητῆρ παραγγέλλεται τὴν νόμιμον τῆς παρούσης ἐπίδοσιν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν καὶ ὀφειλέτην Ἀντώνιον Θ. Δράκον πρὸς γνῶσιν του, ἐπιτασσόμενον ἕνα, ἵνα ἔμπροσθέν μου πληρώσῃ 1) διὰ τὸ ἐπιδικασθέν μου κεφάλαιον δραχμὰς 314 καὶ 50 ο/ο καὶ 2) διὰ τόκους αὐτῶν ἀπὸ 22 Μαρτίου 1903 μέχρι σήμερον πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως δραχμὰς 159 καὶ 50 ο/ο. 3) δι' ἐπιδικασθέντα ἐξόδα καὶ τέλη δραχμὰς τριάκοντα ἐξ καὶ 4) διὰ τὸ ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγῆς σύνταξιν, ἐπίδοσιν, δημοσίευσιν ταύτης ἐν Ἐφημερίδι καὶ παραγγεῖλιαν πρὸς ἐκτέλεσιν δραχμὰς δέκα ὀκτὼ ἧτοι ἐν συνόλῳ δραχμὰς πεντακοσίας εἴκοσι ὀκτὼ ἐντόκως ἄχρις ἐξοφλήσεως ἄλλως εἰσπραχθήσονται ἀναγκαστικῶς.—Καὶ εἰς ἐνδειξιν.

Ὁ λαθὼν κ. Εἰσαγγελεὺς
Κ. Α. Ροῦλδος
Ὁ Δικ. Κλητῆρ
Κ. Συρσίρης
Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς μου ἀποδεικτικῶ ὅπερ δημοσιευθῆτο διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη».
Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Νοεμβρίου 1908.
Ὁ τοῦ Γεωργίου Ν. Σαραντάρη πληρεξουσίου δικηγόρος
Γ. Α. Μαντᾶς

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Α'.

Ἀριθ. 2437 (1907)
Περὶ ληψίς τῆς ἀνω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐκδοθείσης ἐπὶ διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Σπυρίδωνος Πάτση κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ Γουσταίου Λαλιῆ μηχανικοῦ καὶ ὑποδιευθυντοῦ Ζαχαροπλαστείου, ἀλλοδαποῦ, κατοίκου πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Διὰ ταῦτα
Διᾶξον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου
Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν
Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ἵνα καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως ὡς ἔμπορος, πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης αἰτίας, δραχμὰς ἑξήκοντα ἐνενήκοντα (1090) ἐντόκως πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς συναλλαγματικῆς 22 Δεκεμβρίου 1901 μέχρις ἐξοφλήσεως.
Κηρύσσει τὴν παρούσαν προσωρινῶς ἐκτελεστήν καὶ
Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν τοῦ ἐνάγοντος δικαστικὴν δαπάνην ἐκ δραχμῶν εἴκοσι τριῶν (23) καὶ τὰ τέλη.
Ἐκοίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαΐου 1907 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτῇ τῇ 9 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ Προεδρεύων Ὁ ὑπογραμματεὺς
Π. Μανουσόπουλος Φ. Βαλουσόπουλος
Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεῖς τὴν παρούσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς Εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς τῆς δημοσίας δυνάμεως νὰ ὁπωσποῖ χεῖρα βοήθειας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι.
Πρὸς βεβαίωσιν τοῦτου ἡ παρούσα ὑπογράφεται νομίμως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαΐου 1907
Ὁ Δικαστὴρ Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Α. Κουγιῆς Δ. Γ. Νικολάου
Δ. Γονατᾶς
Γ. Πολυμερόπουλος
Ὅτι Α' ἀπόγραφον ἐκτελεστόν, Ἀθῆναι, 29 Μαΐου 1907.
(Τ. Σ.) Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Δ. Γ. Νικολάου
Ἀκριβὲς περιλήψις
Ἐν Ἀθήναις τῇ 27η Νοεμβρίου 1908
Ὁ τοῦ Σπ. Πάτση Πληρεξουσίου δικηγόρος
Στεφ. Ν. Ἐλευθερίου

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΔΩΚΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΔΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΔΩΚΩΝ Η ΎΠΑΛΛΕΛΩΝ ΑΥΤΩΝ, ΥΠΟ: ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἀνεθρομισθεῖται τῆς ἰδίας τῆς τῆς ἐκ σελ. 40 ἡ ἐν τῷ Νομικῷ τμήματι τοῦ Σολογίου Παρνασσῶ ἀνακοινωθείσα ἐπὶ τοῦ ἀνω θέματος μελέτη, ἡ κατόπιν δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας. Τὸ ζήτημα ἐκ τῶν μὲλλον φερόντων εἰς ἄκρον δὲ πρακτικῆς σημασίας χειρίζεται ὁ συγγραφεὺς μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν ἐμβριθείας καὶ παρατηρητικότητος.

Ζητεῖται «Ναυτικὸν Δίκαιον» τοῦ Arth. Desjardins, εἰς καλὴν τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἐκ τοῦ περὶ ἀρμολογίας συγγράμματος τοῦ Πρωτοδίκου κ. Α. Γεωργοπούλου, τὰ ὑπολειφθέντα ὀλίγα σφάλματα πωλοῦνται παρὰ τῷ ἐκδότῃ Α. Τερεσοπούλῳ κάτωθι Στοιὰς Ἀρσακίου ἀντὶ δραχμῶν 15.

Τύποις Π. Α. Πετράκου